

[Alfred Jensen.]

man kan læsse byrder af den størrelsesorden over på de dårligst stillede, uden at det kommer til udtryk i pristallet.

Jeg har tidligere gjort opmærksom på, at den indtægt, man regner med for pristalsfamilien, ikke dækker gennemsnitsindtægten for arbejdere og lavt lønnede tjenestemænd her i landet. Og hvis jeg forstod det ærede medlem hr. H. C. Hansens udtalelse rigtigt, gav han også udtryk for, at flertallet af arbejderne faktisk ikke havde den indkomst, som pristalsfamilien har.

Nu ja — men tallene her viser, at når man regner med en større indkomst, end arbejderne har, kommer man i den situation, at de ikke får dækning for visse pristigninger, der finder sted, og det er årsagen til, at regeringen og finansministeren kan komme med forslag af denne karakter, hvor man tager brød og mælk fra fattigfolk i landet, uden at det får indflydelse på pristallet, uden at man giver dem mulighed for at få kompensation på anden vis.

Jeg vil ikke ved denne lejlighed beskyldes for, at jeg har overset andre småting i dette komplekse af love og foranstaltninger, som foreslås af regeringen. Jeg ved, det vil ske, hvis jeg ikke omtaler dem, og derfor vil jeg knytte et par bemærkninger også til de andre foranstaltninger, der er tale om.

Der er for det første forhøjelsen af tilskuddet til sygekasserne. Det kan ikke bestrides, at der her gennemføres en fordobling af statstilskuddet, men det betyder ikke nogen følelig lettelse for sygekassemedlemmerne. Tværtimod er vi jo i den situation, at man allerede nu er begyndt at opkræve et ekstraktontingent på 1 kr. 50 øre om måneden — det er hele 18 kr. om året pro persona, og det giver for en familie 1 point ved pristalsberegningen.

Efter vor opfattelse er en sådan ordning aldeles utilfredsstillende. Der burde være givet fuld dækning til sygekassemedlemmerne for de udgiftsstigninger, sygekasserne er ude for. Og så må man endda gøre sig klart, at et af de allervigtigste problemer, dagpengeproblemet, er der overhovedet ikke rørt ved.

I denne forbindelse vil jeg også gerne kvittere for, at der foreslås en forhøjelse af normalbidraget. Det har selvfølgelig sin store betydning for adskillige mennesker. Enligstillede kvinder med børn vil naturligvis få deres forhold forbedret, men man kommer

ikke uden om, at selvom der her er tale om en forbedring, er det ikke tilstrækkeligt.

Det ærede medlem hr. H. C. Hansen gjorde opmærksom på, at der er andre problemer, man må tage op til løsning, hvis man vil give de enligstillede kvinder ordentlige kår. Han gjorde opmærksom på, at det afgørende er, at man forhøjer indtægtsgrænsen for forskudsvis udbetaling af bidragene. Det er et spørgsmål, mit parti har rejst adskillige gange, og vi har stillet forslag derom. Vi har desværre ikke haft megen fremgang for vore bestræbelser hidtil, men nu skal der jo være valg, og så kan det være, at der kommer lidt mere gang i sagerne — det tyder i hvert fald debatten i dag på.

Dernæst vil jeg heller ikke beskyldes for at have overset, at der åbnes mulighed for, at rentemodtagerne kan komme til at tjene mere ved personligt arbejde, end de gør nu. Men det er jo ikke det store og afgørende problem for rentemodtagerne. Hvis jeg er rigtigt orienteret, var der i 1946 kun 12 pct. af de gamle, altså blandt aldersrentemodtagerne, der havde indtægt ved eget arbejde — 88 pct. havde intet. Det er muligt, at vi med de ændrede regler kommer op på en større procentdel. Jeg skal ikke kunne sige, om vi vil nå til, at 15 eller 20 pct. af aldersrentemodtagerne vil kunne supplere deres rente ved indtægt af eget arbejde; men lad os sige, at vi når op på 20 pct., tilbage er så alligevel 80 pct., som ikke får nogen forbedring. Det spørgsmål må man være opmærksom på, og det kan kun løses, hvis man forhøjer grundbeløbene — det, som mit parti har foreslået, det, som det socialdemokratiske parti i kommissionen er gået ind for. Og dette problem må tages op i denne forbindelse, for at man kan nå frem til en tilfredsstillende løsning.

Således som de foreliggende lovforslag er formet, kan vi ikke gå ind for dem. Vi må vende os imod de forringelser, som finder sted derved, at man helt eller delvis opgiver tilskudsordningerne, og jeg må også udtrykke min utilfredshed med de ringe lempelser, der sker i skatteloven — det gælder såvel statsskatteloven som loven om den mellemkommunale skat.

Jeg har ved tidligere lejligheder gjort opmærksom på, hvor mange urimeligheder der er i denne lovgivning, og mine udtalelser skal jeg ikke gentage, men bare gøre opmærksom på, at disse urimeligheder har vi stadigvæk.